

Urunk megkeresztelkedése „A” (Iz 42,1-4.6-7; ApCsel 10,34-38; Mt 3,11-17)

Akiben kedvem telik

Zsódi Viktor szavai: Wettstein tanár úr nem volt a zajos sikerek embere. Háttérben dolgozó, csendes munkás volt. Ahogy ő maga fogalmazott egy interjúban: „A szeretet kultúrájában az a nagyszerű, hogy ott nem az a hozzáállás egymáshoz, hogy le akarom győzni a másikat.” **Ő nem legyőzni akart minket érveivel, hanem fölemelni.**

Jézus sorsközösséget vállal velünk. Ahogy belép a folyóba, magára veszi az emberiség terhét, azonosul velünk, hogy **belülről emelhesse fel minket.** Az Isten emberré lett, hogy mi Isten gyermekei lehessünk! Az emberek sorába sorba, a bűnösök, a bukottak, a reményvesztettek közé egyszer csak beáll Jézus, akinek semmi keresnivalója ott. János, a próféta szeme tágra nyílik, keze megremeg. „Neked kellene megkeresztelned engem, és te jössz hozzám?”

János világosan látja saját keresztségének értékét. Hiszen röviddel ezelőtt jelentette ki: „Én csak vízzel keresztellek benneteket, de aki nyomomba lép, az hatalmasabb nálam...Ő Szentlélekkel és tűzzel fog benneteket megkeresztelni.” És nyomatékot ad kijelentésének azzal, hogy a Jézus által hozott kegyelmi rend hatékonyságát említi, valamint olthatatlan tűzről és szórólapátról beszél.

János tudatában van annak, hogy az ő keresztsége semmit nem adhat hozzá Jézus életéhez. Hiszen Jézus kegyelmi fölszentelése a szellem tűztengerét jelentette, melynek beáradásától elindul a lelkekben egy olyan katarzis, ami nem tűri a pelyvacselekedeteket, a pelyvagondolatokat és érzéseket.

Amit Jézus tett, azt **belső indításból tette,** belső világa feltárulásának is tanúi lehetünk, amikor vállalta tetteinek teljes súlyát. Ha alázatos volt, akkor nemcsak tettette az alázatosságot, de valóban az is volt. Jó lélekkel vállalta ezeket az üresnek látszó formáságokat, mert tudta, hogy ezekben a szabályokban, az előírásokban (pl. a keresztség elfogadásában) előremutató jelek szunnyadnak.

Mi, emberek, egész életünkben igyekszünk kiemelkedni a tömegből, bizonyítani, hogy „mások” vagyunk, jobbak, tisztábbak. Ő, az Isten Fia pedig épp az ellenkezőjét teszi: nem akar különbözni. Nem a partról „osztja az észt”, és nem egy luxusautóból dob ételt az éhezőknek. Jézus válasza mindent megmagyaráz: „úgy illik, hogy teljesítsük mindazt, ami igazságos”. Ez az *igazságosság* itt nem egy jogi paragrafus betartását jelenti, hanem azt, hogy Isten így valósítja meg a mentőakciót.

Olyan **alázat** ez, amelyben a bűntelen a bűnösök közé áll, hogy senki ne érezze magát túl messze a kegyelemtől. És ebben a pillanatban, amikor a legmélyebbre hajol, megtörténik a csoda. „Megnyílt az ég.” Most, hogy Jézus eggyé vált az emberrel, az égbolt felszakad. Jézus megnyitja számunkra a mennyet, újra járhatóvá teszi az utat az Atyához, amelyet Ádám óta eltorlaszolt a bűn.

Ami ezután következik, az nemcsak Jézusnak szól, hanem nekem is. A Lélek, mint galamb – a teremtés kezdetének lebegő Lelke – leszáll, jelezve, hogy itt egy új teremtés kezdődik. És felhangzik a szózat, amelyre minden emberi szív a születése pillanatától fogva szomjazik: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.” Ez a mondat az evangélium szíve.

Az örömhír ma az, hogy Jézusban mi is részesei lettünk ennek a kapcsolatnak, a keresztségben mi is Isten fiaivá lettünk. Ahogy belépünk ebbe az új évbe, talán hozzuk magunkkal kudarcainkat, félelmeinket, amiket nem tudunk lemosni magunkról. Mi is a sorban állunk, és nem vagyunk méltók. De nézzünk Jézusra, aki itt áll mellettünk a vízben! Ne hagyjuk, hogy a világ zaja elnyomja ezt az igazságot!

Lehet, hogy a környezeted, a munkahelyed vagy akár a saját lelkiismereted mást suttog. Azt mondják: „csak annyit érsz, amennyit termelsz”, „csalódás vagy”. De az ég nyitva áll, és onnan egyetlen hang hallatszik, az, amelyik ma, Urunk megkeresztelkedésének ünnepén nekünk is szól. **Hidd el: az Atya gyönyörködik benned.**

Ez a tudat az egyetlen, ami képes arra, hogy valóban megtisztítson és felemeljen. Engedjük, hogy ez a hang vezessen, és lássuk meg a másik emberben is – még abban is, aki a sárban áll mellettünk – a testvért, akit az Atya ugyanígy szeret.

„Az egyház tagjai meg vannak szentelve. De ajándékukat törékeny edényben hordozzák. Meggyógyultak, de még nem di-csőültek meg. A megváltás öröme ott él szívükben, de ezek a szívek megmarad-nak emberi szívnek.” (Örsy László)

Felolvasó:

1. Krisztusunk, te megjelenéseddel felragyogtattad felettünk világosságodat, add ezt a világosságot mindazoknak, akikkel ma találkozunk!

2. Te megaláztad magadat, és előfutárod kezéből felvetted a bűnbánat keresztségét, hogy megmutasd nekünk az alázatosság útját, add, hogy alázatos lelkülettel szolgáljunk embertársainknak!

3. Keresztségeddel minket minden szennytől tisztára mostál és Atyád gyermekeivé tettél, add meg a gyermekké fogadás Lelkét azoknak, akik keresnek téged!

4. Keresztségeddel megszentelted teremtményeidet és utat nyitottál mindazoknak, akik a keresztséggel hozzád térnek, tégy minket a világban evangéliumod munkásaivá!

5. Keresztségedben kinyilatkoztattad a teljes Szentháromságot, újítsd meg a fogadott fiúság Lelkét bennünk, akiket a keresztség által kiválasztottál és a királyi papság méltóságára emeltél!